

1963

M É C S L Á S Z L Ó

ÖSSZES
VERSEI

1920 — 1940



AZ ATHENAEUM KÖNYVNAPI KÖNYVE
1941

Elül éjjel, hátul éjjel.
Kicsi fény a közepében :
nótás, boros fénykalitka.
Itt virraszt a Falurossza
a semmire rámeredve,
néha könnye-megeredve
néha hejehujja-hetykén
kivilágos kivirradtig.

Hajnalodik, harmatozik,
mindenkinek hajnalodik :
német sógor barázdát vág,
gyárat épít, könyvet termel,
a cseh szatócs szatócskodik,
angol szomszéd kincset vermel,
— Magyar János álmodozik :
délibáb-paripát nyergel.

Híres falu Európa,
közepében kicsi utca,
délibábon lovagolva
Magyar János muzsikáltat,
kivirágzott nótás lelkét
tépve apró darabokra,
dobálja az ablakokba
s pazar kincsét pazarolja.

KÓBORLÓ ELŐDÖM

Rólad gondolkozom hideg őszi estén
kóborló elődöm, Tinódi Sebestyén,
te is keseregtél végváarak elestén,
míg nemzeted vértett fájdalma keresztjén.

Akkor is szörnyű volt az idegen éhség,
magyar kenyér kellett, magyar föld és szépség,
telhetlen zsákú volt török, német népség,
akkor sem segített végvári vitézség.

Nemcsak a föld oszlott a négy égi tájra,
de szétrepedezett a lelkek világa,
de szétszakadozott Krisztus királysága,
keresztény keresztény ahol fogta, vágta.

Egy kicsiny lehellet fene vihart ellett,
ennek szultán kellett, annak császár kellett,
ördög-fával gyujtott magyar magyar mellett
s idegen : peccenyét süttött a tűz mellett.

Akkor a végvárak sorra mind elestek.
Te a sok szomorú helyet felkerested,
krónikád a hősről példaképet festett
s máshol feltüzelted az alvót, a restet.

Beálltál krónikás kóbor lantolónak,
urak lakomáján ország-ragasztónak,
amennyi ereje van az igric-szónak :
egységben az erő s erőben a holnap.

Egy legyen a magyar és egy a keresztény,
ezt hirdette lantod, Tinódi Sebestyén,
ím ezt hirdetem most, végvárak elestén,
amíg fajunk vérzik fájdalmak keresztjén.

Te még lovon jártál, lovon jött reátok
a török, a német s minden magyar átok,
— mi már gyorsvonaton — s a pokol kitért
torkából vonaton jött a magyar átok.

Autón, vonaton széjjelszaladt minden,
ami itt egyesült ezeréves hitben.
Összeszedni mindent ki tudna még itten?
Csúnyán megvert minket a haragvó Isten.

Kálvin Debreczenje s pópás Pannonhalma
farkasszemét néznek, egynek sincs nyugalma,
magyarnak magyaron van csak diadalma
s gyűlöletet őrl a magyarok malma.

Mikről te nem tudtál : új bajok riasztanak,
örökre ellenség a szegény s a gazdag,
mindakét oldalon fegyverek virrasztanak
s rakatlan rothad a híres magyar asztag.

Kóbor lantos lettem, lantomnak szavára
figyelt már Kolozsvár, figyelt Patak vára,
Munkács, Ungvár, Pozsony, Léva, Losonc vára,
a magyar vágyaknak voltam a futára.

Ragasztója lettem minden széthullónak :
amennyi ereje van az igríc-szónak,
amennyit kimenthet egy kis élet-csónak,
ha világra szóló árvizek bomolnak.

Az én ragasztékom Krisztus ragasztéka :
szeretetet tömök szörnyű szakadékba,
szeretetet lámpását viszem a szurdékba,
szeretetet lámpását viszem a kastélyba.

A csiki virágok méze édességes.
Bakonyi, sárosi virág méze édes :
legyen minden lélek magyar mézre éhes,
magyarok, épüljön az új magyar Méhes !

Lehetünk szétvágva harminchét határba
s hordhatjuk a mézet a közös kaptárba,
csak a Méhes álljon ragyogón, kitarva
új határok felett minden égi tájra.

Autón, vonaton széjjelszaladt minden,
megújult lelkekben megújulhat minden,
csak a Méhes álljon fényességes hitben,
szegény magyarokat segítse az Isten !